

Näid loeti lättime keles temmale sed-
da ette, mis Keiser olli kirjotanud, ja siis
panni Kuberneer sedda au-paela, mis kül-
ges se au-rahha oli, temma ümber, ja
langes ta kaenla, Keisri nimmet tedda se
eest tannades, mis ta olli teinud. Ka Ku-
berneri praua tuli ja loi omnad käd
temma ümber, ja keif teised üllemad tullid
näid tedda terretama.

Kui se Keiserlik kirri temma ette sai loe-
tud, on ta hakkand nutma, ja ütelnud:
„mis eest ollen minna sedda suur arm-
teninud, sest ma ei olle muud teinud, kui
sedda, mis õige innimesse kohhus muido-
gi on.“ Need sannad kullutawad selle
Köstri ausa meele ja motte. Sest kui mit-
to teeb agga tühja palja head, ja ihhaldab
kohhe süüti tassumist ja kiitmist — meie
Köster wäi neid saddawisi häddast peäst-
nud, ja arwas siiski, muud ühtigi ollewa
teinud, kui sedda, mis õige innimesse koh-
hus muidogi on — Sepärrast tõstis Jum-

mat tedda ka näid nenda. Ja Kubneri
praua andis temmale kät, et ta nendega
pidi tulles lounat wotma. Laua ju-
res anti temmale üllemat paika Kubneri
praua kõrre.

Ka siin olli meie Köster ni lahke ja
kattmatta, nago olles temmal sedda au-
jo mittoford enne juhtund; sest temma hea
teppo tõstis temma süddant, ja taitis sed-
da wahhet, mis temma maddala põlwe
ja nende suurte üllematte wahhet olli. —
Kui Kubneri Herr ja keif teised tagga
järel temma terwist joid, siis tämbas ta
wägga selle auu eest, ja joi wasto, esite
meie Keisri; siis Kubneri, siis omma
Moisarwannema, ja siis wunaks omma
juntro terwist. Regi olli ta käest küsind,
„inispärrast temma tallopora rides tul-
nud, ning kas temmal mitte ühlemat kabe
ei ollets?“ selle peäle on ta wastanud:
„Kül mul weel paremat kabe on, agga
sest aiast et Keisri aita mind nenda wot-